

V spomin

Dr. ROMANA ERHATIČ ŠIRNIK (1950–2017)

V novodobni lovski publicistiki bo ostalo njeno ime zapisano s svetlimi črkami, saj je bila ena od najbolj ustvarjalnih sodelavk uredništva revije Lovec (članica uredniškega odbora glasila Lovec in uredništva LZS za lovsko založništvo). Je avtorica več kot 70 poljudnih člankov v naši reviji ter 30. knjige Zlatorogove knjižnice LZS z naslovom Lov in lovci skozi čas (2004). Za njeno delo je prejela tudi zaslužen priznanje plaketi reviji Lovec III. in II. stopnje.

Morda še bolj kot njeno publicistično in znanstveno-raziskovalno področje v lovstvu je bilo prepoznavno njeno muzejsko delovanje v Slovenskem lovskem muzeju v Bistri. Kot kustodinja Tehniškega muzeja Slovenije je bila desetletja odgovorna za lovske in ribiške zbirke, do katerih je imela izjemno izostren strokovni in estetski odnos. Bila je mojstrica svojega poklica in je natančno vedela, kam gredo stvari v moderni slovenski in svetovni muzeologiji. Zlasti še na tako specifičnem področju, kot sta lovstvo in ribištvo. Brez zadržkov je sprejemala mnoge pobude in predloge, jih proučevala, se posvetovala s predlagatelji in znala vedno najti sporazumne rešitve. Njeno vodilo je bila stroka in tudi zaradi njenega dela in osebne naklonjenosti lovstvu in lovski organizaciji, je bil Slovenski lovski muzej dolgo časa eno od naših najpomembnejših promocijskih orodij. Ob delu se je neprestano sproti dodatno izobraževala.

Že v letih 1990–1991 je Romana Erhatic Širnik takoj podprla naše pobude po nagli preureditvi muzeja v Bistri v skladu s slovensko demokratizacijo in spremembami družbeno-političnega sistema. To je bil velik korak za prihodnost muzeja, ki jih je nato bilo še nekaj. Ne sicer pretirano velikih, a kljub temu dovolj odmevnih. Žal pa Romana ni mogla uresničiti tudi zadnjega, morda odločilnega cilja, saj je menila, da muzej potrebuje res celovito in moderno prenovo v skladu z najnovejšimi merili in standardi muzejske in didaktične stroke. To je ostala njena nedokončana zgodba, ker je medtem odšla v pokoj in samo po nekaj dneh zaslužene upokojitve mnogo prezgodaj umrla. Muzealična dejavnost je z njo izgubila odlično strokovnjakinjo, lovstvo pa skoraj nenadomestljivo in prvovrstno poznavalko njegove zgodovine in mnogih specifičnih znanj, saj je kot prodorna muzealka znala več kot odlično brati arhivsko gradivo, ga objektivno predstavljati, tolmačiti - zelo objektivno zgodovinopisno predstavljati javnosti. Sodelovala je pri velikih projektih obeleževanja 100-letnice organiziranega lovstva na Slovenskem (njeno delo je bila odmevna dokumentarna razstava

Sto let v kraljestvu Zlatoroga) in ob 100-letnici izhajanja revije Lovec (2010). Za posebno jubilejno številko je pripravila pregled urednikov glasila Lovec in njihove vloge v posameznih obdobjih izhajanja Lovca. Zgodovino lovstva je namreč poznala do obisti.

Skoraj preveč neopazna v javnosti je ostala tudi njena doktorska disertacija z naslovom Varstvo ptičev v 19. in 20. stoletju na slovenskem ozemlju. To je izvrstno delo, po katerem bodo zagotovo radi posegali prihodnji rodovi slovenskih lovcev. Tudi študenti biologije in seveda ornitologi. V njem avtorica poskuša osvetliti razvoj varstva ptičev v 19. in 20. stoletju na Slovenskem ozemlju, ki doslej še ni bilo obdelano.

Z Romano je bilo izjemno prijetno sodelovati, saj je odločno stala za svojimi stališči in jih razlagala sogovorniku na nevsiljiv način, hkrati pa vedno prisluhnila tudi drugače mislečim in bila vedno pripravljena na dialog. Tako se je pogovarjala o vsakdanjih, povsem življenjskih vprašanjih, kot tudi o strokovnih temah, ki jih je raziskovala in o njih objavljala svoje strokovne in poljudne prispevke v slovenskih revijah in zbornikih.

Dr. Marjan Toš in Boris Leskovic